

Sevgili Hülya'nın epeydir bekleyen izlenimini
paylaşıyoruz bu akşam... Kendisine çok teşekkür ediyoruz...
Nasıl bir fedakarlıkla geliyor İstanbul'dan gelen arkadaşlarımız,
ekstradan 1000 km ve ekstradan 10 saat...
Hülya izleniminin başlığını kendisi seçmiş...
Seçtiği zaman da Japonya, Libya yaşanmamış,
ama farklı sıkıntılar eksik değilmiş Aralık ayında da...

İzlenim başlığı nedeniyle gönderilmiyor elbette...
Çocukların o güzel tertemiz dünyasını ve yaydıkları
gülümsemelerle dolu sevgiyi anlatmaya çalışmış Hülya...
Tekrar hatırlayalım, o hepimizin kökeninde olan
masumiyetimizi, mahcubiyetimizi, yüzümüzün kızarışını...

Arkadaşlarımız koro kurduklarında ülkemizin her bir köşesinde
Sinop'tan Şırnak'a; Hatay'dan Çanakkale ye, Ardahan dan İzmir'e
"Bir dünya bırakın biz çocuklara" yı söyletirler; her yerde nasıl bir coşkuyla
söylenir; keşke hepsinin varolan videoları birleşse...

Dünyayı çocuklara bırakırken,
Çocukları özgür bırakırsak
çocukların adil sevgi temelli bir dünya kuracaklarından
zerre kadar şüphemiz yok;
yeterki önyargılarımızı çocuklarımıza aşılamayalım,
kendimize benzetme çabasında olmayalım...

Saygılarımızla,

ILKYAR

Orda bir YİBO var...

<http://www.ilkyar.org.tr>

HAYAT GÜZELDİR

İlk kez projeye katılmanın heyecanıyla çıktık yola. Saat sabahın dördüydü, uykusuzduk belki ama hiç önemi yoktu bunun çünkü ilk kez yatılı projeye, YİBO'ya, bizi bekleyen çocuklara doğru gidiyorduk. İstanbul'dan Ankara'ya varmıştık ama daha hiçbir şey başlamamıştı. Sonunda bilim otobüsünün önünde herkes toplanmıştı ve Samsun'a doğru yola çıkmıştık. Yol boyunca hep düşündüm nasıl olacak, nasıl davranmam lazım, ya yanlış bir şey yaparsam diye. Ama tüm bu düşünceler ya da kaygılar boşunaydı. Yanlış bir şey yapsam da, heyecanla söyleyeceklerimi unutsam da tüm bunların çocukların karşısında önemsiz kalacağını anladım. Onların sevgisi, bize yaydıkları, çevreye yaydıkları ışık o kadar parlak o kadar yoğun ki, tüm bu dünyadaki hataları, yanlışları silebilirdi. Çünkü onlar çocuktur. Çünkü onlar dünyanın en masumları, en hatasızlarıydı.

Samsun'a doğru artık az bir yolumuz kalmıştı. Artık herkesin yüzündeki, gözlerindeki heyecanı anlayabiliyorduk. Ama ben neden hala heyecanlı değilim diye sorup durdum kendime. Bir türlü o akıma kapılamamıştım, ben mi çok ruhsuzum diye sordum kaç defa. İşte o anda okulu gördük. Okulun kapısına geldik, bahçeye doğru baktım ve o anda o ana kadar hiç hissetmediğim bir heyecan aldı götürdü beni. Dışarıdaki soğuğa rağmen çocukların bizi dakikalarca beklemesini gördüm. Otobüsümüz okul bahçesine yavaş yavaş girerken sevinçten

nasıl zıp zıp zıpladıklarını gördüm. O anda her şey tamamen bitmişti artık. Ne aklıma takılan düşüncelerim vardı ne de sıkıntılarım. Düşündüğüm tek şey basamaklardan inebilecek miydim? Bir türlü atamamıştım adımlarımı; atarsam aşağıda beni, bizi bekleyen çocuklarla ne yapacaktım, ne söyleyecektim; her şey uçup gitmişti. Ama onların gözlerini, bize nasıl gülümsediklerini gördüğümde korkusuzca attım adımlarımı otobüsten dışarı. Yanaklarına dokunduğumda nasıl buz gibi olduklarını anladım Kim bilir ne kadardır bizi bekliyorlardı. Beklenilmek ne kadar da güzelmiş. Tanımadığın insanlar tarafından beklenilmek, tanımadığın

insanları beklemek ne kadar da garipmiş.

Hayatın ne kadar güzel olduğunu gerçekten anlattı çocuklar bana. Akşam olmuştu artık çocuklarla yatmadan önce son saatlerimizdi. Hepsi ağabeylerinin, ablalarının yanına oturmuş sunumu izliyorlardı. Bir anda ekrana bir yazı geldi: ..., *hayat bazen acıklıdır, bazen de güzel.* İşte o anda hayatın ne demek olduğunu, ne kadar değerli, güzel olduğunu

fark ettim. Evet dedim, hayat güzel, bazen bize acı yönlerini gösterse de güzellikler acıları bastırabilir. Etrafıma bakındım. Etrafımda hiç görmediğim kadar ne çok güzellik varmış dedim. Etrafımdaki tüm güzellikler çocuklardı. Onların yüzündeki gülümseme, mutluluk, samimiyet... Her şeyleriyle tam bir güzelliktiler. Dünyadaki her şeyden güzel. Çocuklar olmasaydı dünya ne kadar sıkıcı bir yer olurdu?

Kendimi tekrar otogarda bulunca tamamen ilklerle dolu bir proje ne kadar çabuk bitmişti? Tüm bu yaşadıklarım rüya mıydı acaba, şu ana kadar gördüğüm en güzel rüya?

Şimdi yine İstanbul'dayım, sevgisini kazandığımız, sözlerini aldığımız onlarca çocuktan kilometrelerce uzakta. Ama hala içimde basamaklardan inerken duyduğum heyecan, hiç sönmeyecek şekilde. Tek istediğim bizi beklerken ki heyecanları, bizimle birlikteyken duydukları mutluluk hala çocukların içinde olması, güzelliklerinin hiç kaybolmaması. Çünkü o zaman hayat hala güzel olmaya devam edecek, en azından benim için.

HÜLYA UĞUZ
BOĞAZİÇİ ÜNİVERSİTESİ
İngilizce Öğretmenliği 2. Sınıf
Çocuklarımız en güzelleri, güzel kardeşlik dolu dünyanın umutları
İlk sevdiğimiz, ilk yar larımız...
www.ilkyar.org.tr ilkyar@ilkyar.org.tr

not: Harran İMKB YİBO'nun güzel sevgi dolu çocukları sizlere sevgilerini yolluyor..